

Sygn. akt II KK 213/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Siuchniński

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **D. L.**

skazanego z art. 209 § 1 i 1a k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 17 czerwca 2021 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść oskarżonego

od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 2 października 2019 r., sygn. akt III K (...)

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy w zakresie zobowiązania
oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku
łożenia na utrzymanie synów K. i M. L.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem nakazowym z dnia 2 października 2019 r., sygn. akt III K (...), uznał oskarżonego D.L. za winnego przestępstwa z art. 209 § 1 i 1a k.k., za co wymierzył mu karę grzywny 100 stawek dziennych po 15 zł każda. Nadto, na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k., zobowiązał oskarżonego do wykonywania

ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie synów K. i M. L., a także orzekł o kosztach sądowych.

Wyrok ten uprawomocnił się bez zaskarżenia z dniem 26 października 2019 r.

Z kasacją od prawomocnego wyroku nakazowego wystąpił Prokurator Generalny, zaskarżając go na korzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczonego obowiązku probacyjnego, określonego w art. 72 § 1 pkt 3 k.k., w postaci wykonywania ciężącego na oskarżonym obowiązku łożenia na utrzymanie synów K. i M. L. Skarżący zarzucił mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k., polegające na orzeczeniu na podstawie tych przepisów wobec oskarżonego za przypisany mu czyn z art. 209 § 1 i 1a k.k. środka probacyjnego w postaci wykonywania ciężącego na oskarżonym obowiązku łożenia na utrzymanie synów K. i M. L., podczas gdy orzeczenie tego środka probacyjnego w przypadku skazania na karę samoistnej grzywny nie było możliwe.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części, to jest co do orzeczonego środka probacyjnego w postaci zobowiązania oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie synów K. i M. L.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja ta jest w całości oczywiście zasadna i dlatego mogła być uwzględniona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k., choć nietrafnie jej autor określa zobowiązanie oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie synów mianem obowiązku probacyjnego. Orzeczenie wszak na podstawie art. 34 § 2 k.k. - w związku z wymierzeniem kary ograniczenia wolności - obowiązków, o których mowa w art. 72 § 1 pkt 2-7a k.k., nie czyni z nich obowiązków o charakterze probacyjnym. Te ostatnie związane są przecież ze stosowaniem środków związanych z poddaniem sprawcy próbie (rozdział VIII k.k.). Ustawodawca w art. 34 § 3 k.k. odwołuje się jedynie do katalogu obowiązków z art. 72 § 1 pkt 2-7a k.k. (podobnie jak to jest na gruncie art. 86 § 3 k.k.).

Trafnie podnosi już jednak skarżący, że Sąd Rejonowy nie był uprawniony do zobowiązania oskarżonego na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie synów K. i M. L. Przepis art. 34 § 3 k.k. stanowi bowiem, że wymierzając karę ograniczenia wolności sąd może orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k. lub obowiązki, o których mowa w art. 72 § 1 pkt 2-7a k.k. W oczywisty sposób przepis art. 34 § 3 k.k. nie przewiduje więc możliwości zobowiązania do wykonywania ciężącego na oskarżonym obowiązku łożenia na utrzymanie innej osoby, o jakim mowa w art. 72 § 1 pkt 3 k.k., w wypadku skazania na karę samoistnej grzywny.

Postępując odmiennie Sąd Rejonowy dopuścił się rażącego naruszenia prawa, które rzutowało wręcz na treść wyroku. Z tego powodu Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok nakazowy w zakresie zobowiązania oskarżonego do wykonywania ciążącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie synów K. i M. L., bez rozstrzygnięcia następczego, dochodząc do przekonania, że jest to wystarczające do wyeliminowania stwierdzonego naruszenia prawa.

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.